

ZÁKON SVORKY

NEKONEČNÉ JAZERO

Erin Hunterová

ALBATROS

Zákon svorky 5: Nekonečné jazero

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatros.sk
www.albatrosmedia.sk

Erin Hunterová
Zákon svorky 5: Nekonečné jazero – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

ZÁKON SVORKY

NEKONEČNÉ JAZERO

ERIN HUNTEROVÁ

ALBATROS

*S mimoriadnou vďakou Inbali Iserlesovej
Pre Teresu Sandersonovú Concejovú a Grace Vascovú-Jarvisovú*

PROLÓG

Šteňatá zápasili o to, kto bude vonku prvý. Havko vzrušene štekľal a škriabal labkami na dvere z čírokameňa. Dlhohabý prešiel cez miestnosť a so zvyčajným pobaveným zavrčaním sa postavil medzi nich.

Havkova sestrička Piskľa doňho rypla zlatým ňufáčikom a on jej to hravo vrátil.

„Budte trpezliví,“ karhala ich mamička. „Už nie ste malí.“

Havko sa okamžite upokojil, vtiahol brucho a zdvihol hlavu.

Slniečny pes už bežal po nebi a jeho jasné svetlo sa opieralo do čírokameňa. Havko žmúril do jeho lúčov a myslel na to, že má pravé meno – Šťastko – aj keď si naň ešte nezvykol, a že sa musí správať ako veľký pes. Potichu sledoval, ako sa dlhohabý načahuje za kľučkou.

Budem tichý a trpezlivý, presne ako hovorila mamička, povedal si Havko a potlačil nutkanie skákať a havkať ako jeho súrodenci. Keď sa však dvere z čírokameňa otvorili, vystrelil von ako všetci ostatní.

„Nechytíš ma!“ štekla naňho Piskľa a rozbehla sa do záhrady.

Havko za ňou vyštartoval, no vzápätí sa zarazil. Zem bola zmrznutá a trblietala sa ako tisíce bielych pazúrikov. Keď na ňu šliapol, chrupčala mu pod labkami, studená a hrubá.

Spoza Havka sa ozval hlas psej mamy. „Je to len inovať. Nemusíš sa báť.“

Piskľa pomaly krúžila v tráve a chvostík mala napnutý ako strunu. Ostatné šteniatka skúmali zem labkami a obzerali sa s udivenými tváričkami.

Havko si znepokojene privoňal k tráve. „Je taká studená!“

Psia mama mu oblizla uško. „Studená, no nie nebezpečná. Nič ti neurobí.“

Havka to upokojilo. Pripomenul si, že už nie je malé bojazlivé šteňa, ale takmer veľký pes. Vzdialil sa od mamičky, zohol sa a začal chrumkavú trávku oňuchávať dôkladnejšie. Jej steblá ho štekli na fúzikoch. Prekvapilo ho, ako vlhký chlad celkom prekryl všetky bežné pachy záhrady. Spod trávy necítil ťažkú tmavú hlinu ani horkastý pach hmyzu. Zhlboka sa nadýchol a vzápätí mu kožuškom prebehla vlna vzrušenia. Pod zamrznutou trávou čosi ucítil – stopu akéhosi zvieraťa.

Nedávno tadiaľto prešlo čosi malé a chutné.

Havko začal nevedomky vrtieť chvostíkom, no ihneď sa ovládol. Ostatné šteňatá sa naháňali blízko dverí, poskakovali a hlasno štekali. Havko si ich nevšímal. Niekde tu liezla korisť a on ju nájde! Ukáže mamičke, že už nie je malé šteňa. Bude však potrebovať pomoc.

Na chvíľu zastal a sklonil hlavu. Ako by to len povedala mamička?

Ó, Lesopes, ochranca lovcov, ty, ktorý si múdry, rýchly a statočný, doved' ma, prosím, k zvieratú, ktoré žije pod inovatou. Havko si spokojne oblizol prednú labku. Znelo to dobre. Hádám to urobí dojem aj na psieho ducha.

Takmer okamžite okolo seba zacítil pach neznámeho zvieratá. *Lesopes ma vypočul!* Havko nestrácal čas a vydal sa po stope. Postupoval chrumkavou trávou, kým neprišiel na koniec záhrady k malej drevenej budove dlholabých. Na jeho veľké sklamanie sa pach pri budove stratil. Havko naliehavo zavetril.

Kde je? Kam sa korist' podela?

Pach sa opäť objavil a Havko si oblizol papuľku. Teraz bol blízko, tým si bol istý. Nepočúval štekot svojich súrodencov a sústredil sa len na neznámy pach. Zdalo sa mu, že vychádza spod budovy dlholabých. Havko oňuchal drevo. Bude sa musieť dajako dostať *pod neho*. Skúsil hrabať, no cez trsy zmrznutej trávy sa nevedel dostať k hline. Z hrdla sa mu dralo tiché vrčanie, ale prehltol ho.

Dobrý lovec musí byť trpezlivý. Tak ho to učila mamička.

Havko sa zhlboka nadýchol a skúsil to znova. Bol si istý, že pach vychádza spod dreva. Musí existovať nejaký spôsob, ako sa k nemu dostať... Pomaly obchádzal budovu. Pach zosilnel a Havkov chvostík sa nadšene rozvrtel. Bola tam diera! Zviera si určite vyhrabalo chodbičku pod budovou dlholabých.

„Havko, čo to tam robíš?“ zaštekala naňho mamička z druhého konca záhrady.

„Nič, už idem!“ *Prekvapím ju koristou! Bude na mňa pyšná!* Havko strelil pohľadom k dverám. Okolo mamičky hopkala Piskľa a ťahala ju za chvost. Mohla by na chvíľu odpútať mamičkinu pozornosť. *Potrebujem iba trocha času, aby som to zviera lapil...*

Havko vopchal hlavu do diery. Nebola veľmi široká, no pach zvierata bol odrazu oveľa silnejší, sladký a zároveň slaný. Havkovi sa začali zbíhať slinky. Zavrtal ňufák ešte hlbšie. Zdalo sa, že chodba vedie priamo pod drevenú budovu. Neznáme zviera bolo tam dole a pravdepodobne spalo – Havko nepočul nijaké zvuky a nepostrehol žiadny pohyb. Len silnú sladkoslanú vôňu.

Havko prestrčil do diery labku a začal hrabať. Zemina bola tvrdá a ľadová. Vyhrabať si dosť miesta pre obe predné labky ho stálo veľa síl, no len čo sa mu to podarilo, začalo byť ľahké postupovať hlbšie. Do diery prenikali lúče Slniečného psa a Havko zistil, že sa nemýlil – naozaj to bolo ústie chodby, ktorá viedla pod budovu dlholabých. Ďalej sa rýpal v zamrznutej zemine a vyhrabával ju. Pach koristi bol čoraz silnejší. Noril sa stále nižšie, teraz už bol v diere zavrtaný až po zadné labky.

Vtom sa rozhostilo zlovestné ticho a Havko zmeravel. Neurobil ani najmenší pohyb, ale náhle sa začal prepadať. Pokúsil sa rýchlo vycúvať z diery, no zhora sa naňho už sypala suchá zemina a strhla ho so sebou do temnoty. Štekot jeho súrodencov zmizol v diaľke.

„Pomoc!“ zjajkol Havko. Cítil, ako sa zosúva hlbšie do diery, a papuľku mal odrazu plnú hlíny. Vyplŕľ ju, kašľal a naliehavým štekotom opäť volal o pomoc, no jeho hlas pohltila Zemesučka.

Havko bol uväznený v chladnej zemi a nebol si istý, kde je hore a kde dole. V ušiach mu hučal strach. Pokúšal sa vyhrabať, ale s každým pohybom sa len prepádaval hlbšie. Čím viac sa vrtel, tým to bolo horšie. Zarazil sa a pokúsil sa lapiť dych. Okolo bolo iba ticho a tma, dokonca aj pach koristi zmizol. S rozbušeným srdcom si spomenul na Pisklino rozprávanie o tom, že keď je Zemesučka hladná, pojedá psov. Vtedy svojej sestričke neveril – čo

by len *ona* o tom mohla vedieť –, no teraz si už nebol taký istý. Havko sipel, kňučal a chcel svoju mamičku. V diere bolo málo vzduchu a začínala sa mu krútiť hlava.

Prosím tá, Zemesučka! vyštekol v duchu. *Prosím tá, pusti ma!* V mysli sa mu vynoril jej obraz v podobe obrovského čierneho zvieraťa, väčšieho ako celý svet. Tá predstava ho na počudovanie upokojila a odrazu sa mu aj lepšie dýchalo. Vtom čosi začul.

„Neboj sa, Havko! Som tu.“

Bola to mamička! Jej hlas bol zastretý vrstvou hlíny. Mal pocit, že k nemu dolieha z nedosiahnuteľnej výšky.

„Počuješ ma? Zachovaj pokoj a poď za mnou. Pomaličky.“

Havko sa zmohol iba na priškrtené zakňučanie.

„Som tu, Havko. Priamo nad tebou.“

Havko opatrne presunul váhu na pravú prednú labku. Hlina sa zachvela, no neprepadla sa. Oprel sa o ľavú prednú a podarilo sa mu pritiahnuť si zadné labky k telu. Potom sa začal pomaly posúvať za mamičkiným hlasom.

„Dobre, Havko. Už len kúsok.“

Jej hlas odrazu nebol tak ďaleko. Havko potlačil nutkanie zúrivo sa rozbehnúť vpred a pomaly, krôčik za krôčikom, stúpala nahor. O chvíľu sa mu už ňufáčik vynoril z hlíny a Havko lačne vdychoval dúšky čerstvého vzduchu.

Mamička sa za vzrušeného štekotu ostatných šteniat sklonila do diery a chytila ho za kožu na zátylku. Jediným prudkým trhnutím Šťastka vytiahla a postavil ho na zem vedľa seba.

Šteňatá sa naňho vrhli a začali ho obľizovať.

„Ty môj bláznivý braček!“ zahavkala Piskľa a obtierala sa oňho ňufáčikom. „Bála som sa, že sme tá navždy stratili!“

„Dajte mu vydýchnuť!“ okríkla ich psia mama. Šteňatá odstúpili a mamička Havkovi očistila tvár od hliny. Potom pritlačila svoj ňufák k jeho. „Už to nikdy nerob!“ zavrčala, no vzápätí jej hlas zmäkol. „Nemohla by som o teba prísť, šteniatko moje.“

Havko zatvoril oči. Zaplavila ho obrovská úľava.

„Bál som sa,“ zamrmľal. „Myslel som si, že ma Zemesučka prehltnie a už nikdy sa nedostanem von. Snažil som sa brániť, ale zhoršovalo sa to. No keď som prestal bojovať, prestal som sa aj báť.“

Otvoril oči.

Mamička naňho láskyplne hľadela. „Nemusíš s ňou bojovať. Zemesučka si nás berie, až keď zomrieme,“ pripomenula mu. „Dovtedy nás chráni a dáva nám silu. Bdie nad nami vo dne i v noci. Keď ju budeš potrebovať, pomôže ti.“ Súrodenci ho obklopili zo všetkých strán a začali mu vylizovať hlinu z kožúška. Mamičkine slová mu stále zneli v hlave.

Keď ju budeš potrebovať, pomôže ti...

PRVÁ KAPITOLA

Šťastko sa prebudil do jasnej noci a striaslo ho od zimy. Psi nocovali na brehu rieky, schúlení pod kríkom, ale ani teplo tiel ich nemohlo uchrániť pred mrazivým vetrom. Hnal sa ponad hladinu a zahryzal sa Šťastkovi do zlatého kožucha.

Poobzeral sa po ostatných. Bella spala s hlavou opretou o Martin široký čierny bok a Líza – nie, teraz to už bola Búrka – sa chúlila medzi Martinými labkami. *Ach, Búrka, prečo si si musela vybrať práve toto meno?* Šťastkovi stiahlo žalúdok. Nemohol sa zbaviť pocitu, že jej nové meno je znamením čohosi dôležitého. Mala vari mladá sučka zohrať rolu v desivej vojne, ktorá Šťastka kvárila v snoch?

V Psej hrmavici?

Šťastko stále nevedel, v akej podobe sa Psia hrmavica dovalí, ani kedy vypukne... no bola *skutočná*. Cítil ten chaos a zúrivé cvakanie ostrých zubov. Šťastko zvesil chvost. Búrka vyzerala tak mierumilovne, s hlavou položenou na labkách a ušami ohrnutými dozadu. Šťastko si však spomínal, s akou zúrivosťou sa vrhla na Paroma, šialeného vodcu Krivákovej svorky.

Krivák ležal na boku a odhaľoval tak kýpeť, ktorý mu zostal po jednej z predných labiek. Luna spala s chrbtom opretým o Šťastka a labkami si zakrývala oči. Pyskom jej mykalo a chvíľkami odhaľovala tesáky. „Ohnivák, tu som... som tu...“ kňučala potichu.

Určite sa jej snívalo o jej druhovi. Veľký lovec bol v jej snoch pravdepodobne stále nažive.

Už aby sa opäť pripojili k divej svorke. Ohnivákova choroba a úmrtie Šťastkom otriasli. V duchu sa vrátil do psej záhrady, kde dlholabí s čiernymi tvármi a žltou srstou postavili v obrovskej hlučnej kletke Dom pascí. Vnútri našli uväzneného Ohniváka a spolu s ním niekoľko ďalších zvierat – líšky, zajace, kojota, dokonca i ryšavého ostropazúra. Všetky zvieratá boli choré.

Svorke sa podarilo zajatcov vyslobodiť a následne ujsť s Ohnivákom do lesa, kde natrafili na Paromovu svorku.

Šťastka striaslo. Ohnivák býval silný bojovník, no po čase strávenom v Dome pascí zostal slabý ako šteňa. Nevládal sa brániť. Šťastko potichu zakňučal, keď si spomenul, ako sa kedysi mocný Ohnivák premenil na vyciveného psa s vodnatými očami.

Ani jeho pach nebol v poriadku... krv mal skazenú ako otrávená rieka.

Keď ho našli, už bolo neskoro. Chudák Ohnivák.

Keď si líhali spať, psi sa uvelebili do kruhu okolo Luny, akoby ju chceli chrániť nielen pred ostrým vetrom, ale aj pred jej stratou. Šťastko opatrne vstal, aby ju nezobudil, prekročil Krivákov chvost a vyšiel z ich úkrytu pod kríkom. Malé zelené lístky pokrývala námraza, rovnako ako každé steblo trávy. Aj Šťastkov kožuch stihol stuhnúť od chladu.

Šťastko obišiel krík a zahľadel sa na zarastené polia, ktoré stúpali a klesali po úbočiach kopcov a údolí. Potom sa otočil a po chrumkajúcej tráve zamieril k rieke. Voda síce nezamrzla, no bola taká studená, že ho pálila na jazyku. Doprial si iba slabý dúšok.

V chladnom nočnom vzduchu cítil soľ. Jej pach silnel s každým dňom ich cesty po prúde, ale Šťastko netušil, odkiaľ prichádza. Sklonil ňufák k zemi a našiel stopu, ktorú sledovali: Alfa, Strela a zvyšok svorky tadiaľto museli prejsť len nedávno – nanajvýš pred jedným dňom. Šťastka stále bolelo, že Strela sa rozhodla ísť s polovlkom a odmietla sa zúčastniť pátrania po Ohnivákovi, keď ho lapili žltí dlholabí. Zároveň jej však bol vďačný, že cestou starostlivo zanechávala pachové stopy, ako sľúbila.

Luna a ostatní psi by sa cítili lepšie v spoločnosti ďalších psov. Sám Šťastko si už od bitky s Paromom a jeho svorkou pripadal opustene. Keď môže tak ľahko zahynúť i statočný a silný pes ako Ohnivák... Šťastko zvesil hlavu. Tá šialená svorka bola stále kdesi tam vonku, rovnako ako zúriví psi. On a jeho spoločníci budú vo väčšom bezpečí, keď sa opäť pripoja k divej svorke.

Starosti mu robil aj chlad. Jeseň sa skončila a nastala zima. Šťastko už zimu v minulosti prežil, no to bolo v meste, kde ho vysoké budovy dlholabých chránili pred najhoršími poryvmi ľadového vetra. Tu vonku sa však víchor zarezával Šťastkovi pod kožu, až mu tuhla krv v žilách. Keď bol ešte šteňa, mamička ho uistovala, že mráz je neškodný, ale nebola to pravda, dokonca ani v meste. Šťastko si spomínal na Fretkozuba, psa samotára, ktorý žobral o zvyšky pred Domom jedla. V jednu mrazivú noc sa Fretkozub zvinul k spánku v parku a už sa nezobudil. Šťastko ho nevidel na vlastné oči, no od iných psov sa dopočul, že ráno bol starý pes

tvrdý a studený ako kus ľadu. Mamička bola múdra, ale Šťastko musel uznať, že ani ona nevedela všetko.

Pokrútil hlavou, aby zahnal smutné spomienky, ako keď si po daždi vytrepával vodu z kožucha. Poobzeral sa po okolí. Ešte stále boli na území Paromovej svorky. Aj tu na brehu rieky cítil vo vetre slabé stopy ich pachu. Otočil sa a v kľbku spiacich tiel našiel pohľadom Kriváka. Nevedel sa ubrániť istej dávke obdivu. Krivák opustil Alfovú svorku, prišiel o labku a pridala sa k inej svorke. Nejakým zázrakom dokázal prežiť a zachovať si zdravý rozum aj napriek Paromovmu nepredvídateľnému šialenstvu.

Paromovej svorke chýbal poriadok a disciplína. Ako budú reagovať na smrť svojho Alfu? Šťastko dúfal, že zostanú spolu, no utvoria mierumilovnejšiu svorku a už nebudú vyhľadávať ďalšie súboje. Sadol si do zmrznutej trávy a opäť pokrútil hlavou.

Čo teraz bude s Krivákom? Bol statočný a odhodlaný, pomohol im zachrániť Ohniváka a nadobro poraziť Paroma. Už len za to by si zaslúžil trocha pohodlia a oddychu. *Mal by žiť s divou svorkou, so svojou sestrou Bystrinou. S nimi by bol v bezpečí.*

Šťastko sa poškrabkal za uchom. Alfa nebude nikdy súhlasiť, aby sa Krivák vrátil. Označil ho za zradcu a dal mu jasne najavo, že už ňoho nie je vítaný. Krivák sa zároveň mohol len ťažko vrátiť k druhej svorke, keďže pomohol zabiť jej Alfu. Možno mu bolo súdené stať sa psom samotárom. Veď ním koniec koncov už raz bol.

Ja sám som bol pes samotár. Pred Veľkým zavrčaním, pomyslel si Šťastko. Zdalo sa mu to ako večnosť.

Otočil sa a zahľadel sa ponad rieku. Mesačná sučka sedela na nebi, dorastala do splnu a odrážala sa na pokojnej vodnej hladine.

Na nebi nad protiľahlým brehom už bolo vidno prvé náznaky svitania.

Šťastko si povzdychol a vrátil sa k spiacim psom. „Je čas vstávať,“ mrmlal potichu a zobúdza ich jedného za druhým dotykom ňufáka.

Búrka zažmurkala, zaklonila hlavu a zívla si, čím predviedla svoje dlhé biele zuby. „Veď je stále tma...“

„Svorka sa na svitaní dá do pohybu. Ak ju chceme dohnať, musíme vyraziť už teraz.“

Búrka vstala bez ďalších námietok. Krivák si už pretahoval svoje tri labky.

Bella sa triasla. „To je teda zima...“

Šťastko prikývol.

„Skús si rozhybať labky,“ povedala Luna. „Aha, takto.“ Začala preskakovať z labky na labku a striasla zo seba ľadové kryštáliky.

Bella ju napodobnila a začala si zúrivo vytrepávať kožuch. Šťastko sa k nej pridala. Luna bola celý život divým psom a vedela, ako sa brániť pred chladom.

Búrka skúšala poskakovať ako ostatní psi, no skrížili sa jej predné labky, stratila rovnováhu a začala sa tackať. Luna šteňa podoprela ňufákom, oblizla mu ucho a opäť mu ukázala, ako na to. „Nesmieš to robiť veľmi rýchlo, inak sa ti začne krútiť hlava. Len takto zľahka, dopredu a dozadu. Marta, pekne sa vytrep, aby si zo seba vytriasla ten ľad.“

Šťastko sa pozeral, ako to Búrka skúša znova, tentoraz s väčším úspechom, a dojalo ho, ako sa Luna snaží všetkým pomáhať, líže im osrienené kožuchy a povzbudzuje ich, aby sa zahriali pohybom. *Chuderka Luna už prišla o jedno zo svojich šteniat. Je dobre,*

že sa môže venovať aj niečomu inému okrem trúchlenia nad Ohnivákom.

„Už sa cítim trochu lepšie,“ povedala Bella, oblizla si labky a vyrazila za Lunou na breh rieky. Všetci sa napili ľadovej vody. Marta do nej skusmo strčila veľkú čiernu labu, no usúdila, že tentoraz bude lepšie kúpeľ vynechať. Namiesto toho sa prešla pozdĺž brehu a popretáhovala si laby, vysoká ako hlučná klietka.

Bella zdvihla hlavu. „Ten slaný pach je čoraz silnejší.“

Krivák zavetril. „Čo to podľa teba je?“

„Nie som si istá...“ Bella na chvíľu zatvorila oči. „Ale je mi to povedomé. Pripomína mi to nejaké jedlo, ktoré som dostávala, keď som ešte bola vôdzkový pes.“

Krivák sa zatváril nedôverčivo. „Mne sa to ako jedlo nezdá.“

„Mne áno,“ zaštekala Búrka. „Je to slané... ako krv.“

Šteňa si prešlo jazykom po malých ostrých zuboch a Šťastko pocítil mierne znepokojenie. Otočil sa k Marte a rýchlo zmenil tému. „Aj ty si pred Veľkým zavrčaním bola vôdzkový pes. Čo si o tom myslíš?“

Marta chvíľu mlčala a hľadela na temnú hladinu. „Neviem. Súhlasím však s Bellou – je to trochu povedomé.“

Šťastko začul tiché škvŕkanie a nastražil uši. Bol to Búrkin žalúdok. Šteňa sklonilo hlavu a vinovato k nemu zdvihlo zrak. „Nemôžem za to.“

„Ja viem, že si hladná. Čoskoro niečo nájdeme.“ Šťastko sa pobzeral. Počasie bolo čoraz chladnejšie a koristi čoraz vzácnejšia. Včera síce chytili dva mladé zajace, ale keď si ich rozdelili, nikto sa veľmi nenajedol. „Musíme si niečo uloviť, kým sa vydáme po stopách svorky.“

Búrka s úľavou prikývla.

Psi vyrazili pozdĺž rieky s ňufákmi sklonenými k zmrznutej zemi a hľadali stopy koristi.

Šťastko išiel pomaly a dával si pozor, aby nerobil hluk, no pod labkami mu s každým krokom chrupčala zmrznutá tráva. Potom sa zdvihol vietor a priniesol so sebou čerstvý závan slaného vzduchu, ktorý prekryl všetky ostatné pachy. *Tu nijakú korisť nikdy nenájdeme.*

„Pozrite! Tamto vo vode!“ vyľakalo ho Martino náhle zavrčanie. Šťastko sa otočil a zbadal zvláštne zviera, ktoré plávalo na hladine rieky, plieskalo do vody a mizlo pod hladinou.

„Je to ryba?“ zašepkala Búrka.

Šťastko pokrútil hlavou. Ryby nemajú kožuch.

Svorka udivene sledovala, ako to stvorenie krúži v striebristej vode. Od kožucha sa mu odrážali lúče Slniečného psa, až sa celé lesklo. Zviera zaklonilo hlavu a lenivo si zívlo.

Okúzlené ticho prerušila sebaistým vyhlásením Bella: „To je vodný zajac. Už som o nich počula.“

Šťastko sa pozrel na svoju sestru a pochybovačne naklonil hlavu – veľmi sa mu to nezdalo. Zajace žijú v podzemných norách a on jakživ nepočul o nijakom, ktorý by vedel plávať. Chystal sa to povedať nahlas, keď sa vtom to zviera opäť vynorilo. Malo okrúhlu tvár, krátky ňufák a vyzeralo väčšmi ako ostropazúr než ako zajac. Aj uši malo veľmi malé. Telo malo svalnaté a dlhé, a ako sa tak obracalo vo vode, Šťastko si všimol i dlhý špicatý chvost. Zviera sa pretočilo na chrbát a nechalo sa unášať miernym prúdom, labky s malými pazúrikmi namierené k nebu.

„Musíme zostať po vetre a potichu,“ varovala ich Luna a vyrazila

pozdĺž brehu s Martou a Šťastkom v päťách. Krivák, Bella a Búrka zostali na mieste. Obklúčenie koristi bolo základnou loveckou taktikou – psi, ktorí zostanú vzadu, koristi vyplašia a naženú ju do pazúrov tých vpredu. Šťastko si nebol istý, či to bude fungovať aj v prípade koristi, ktorá pláva v rieke, no nemali na výber. Voda bola príliš studená dokonca aj pre Martu, a aj keby nebola, nikto z nich nebol taký dobrý plavec, aby v nej mohol loviť. Ich jedinou nádejou bolo, že zviera vylezie na breh, a to na ten ich. Keby zamierilo na opačnú stranu, nemali by sa k nemu ako dostať.

Luna, Marta a Šťastko si ľahli za trsy trávy hneď pri brehu. Potichu sa obližovali a pozerali, ako zviera šantí v prvých raných lúčoch. Odrazu sa vodný zajac otočil a zamieril k brehu. Na Šťastkovo veľké nadšenie plávalo priamo k miestu, kde naňho striehli skrytí v tráve, z ktorej vykúkala iba Martina čierna srst'. Zviera ladne vykĺzlo z vody na breh a vytrepalo si kožuch. Marta a Luna si vymenili pohľady. O chvíľu Marta vyskočila z úkrytu a celou váhou spadla na vodného zajaca. Zviera kvičalo a zúrivo sa bránilo. Podarilo sa mu vymaniť z Martinho zovretia a vyrazilo preč pozdĺž brehu, ale Marta, Luna a Šťastko mu hneď boli v päťách. Šťastko mal pravdu – na brehu bolo pomalšie ako psi. Zviera pravdepodobne pochopilo, že rieka predstavuje jeho jedinou šancu na prežitie, otočilo sa na krátkych nôžkach a zamierilo k vode. Šťastko mu skočil do cesty. Vodný zajac zastal a rozzúrene zvreskol, no vtedy už po ňom skočila Marta. Jej veľká laba ho zrazila k zemi a vzápätí sa mu okolo krku zovrelí čeľuste.

Psi sa pohodlne natiahli vedľa spleti černicových kríkov a obližovali si z pazúrov posledné zvyšky mäsa.

„Vodný zajac je lahôdka,“ zívla Búrka.

„Chutí ako klasický zajac, ale je tučnejší a výdatnejší,“ súhlasila Bella. „Na to by som si zvykla.“

No nezvykaj si, napadlo Šťastkovi. Mali šťastie, že ho chytili. V okolí neboli nijaké zajace, dokonca ani len myši... *Dúfam, že svorka má namierené niekam, kde je viac koristi.* Všetci boli teraz o čosi veselší, keď mali niečo v žalúdku. Marta odišla k brehu, aby vyjadrila vďaku Riečnemu psovi.

„Sme ti vďační za toto skvelé jedlo, štedrý a láskavý psí duch,“ povedala a úctivo sklonila hlavu.

Šťastko počkal, kým Marta skončí, a potom vstal. Slnečný pes už žiaril nad hladinou a chystal sa na svoju pomalú cestu po nebi. „Mali by sme ísť. Alfa a ostatní budú o tomto čase už tiež na ceste.“

Ktovie, ako ďaleko polovlk pôjde, aby unikol svorke, ktorej velí Britva.

Marta sa vrátila od rieky. „Viem, že sa musíme dostať čo najďalej od zúrivých psov, lenže to nemôže byť jediný dôvod, prečo musíme pokračovať v ceste. Kam vôbec ideme? A prečo tam ideme?“

Na to Šťastko nemal odpoveď. Namiesto toho zamieril k chodníku, dychtivý vydať sa na cestu. Ostatní ho nasledovali.

Bella odpovedala zaňho. „Ideme niekam, kde budeme v bezpečí. Na nejaké pokojné, tiché miesto, kde žije veľa zajacov a tečie tam čistá voda.“

Búrka, ktorá skackala vedľa nej, zavrtela chvostom. „A Alfa nám také miesto nájde?“

„To dúfam,“ odvetil Šťastko, hoci vedel, že to nebude ľahké.

Keď sa pozeral na Búrku, videl veľké hravé šteňa a odrazu pocítil silnú potrebu ochrániť ju. Vedel, že urobí takmer čokoľvek, aby sa vyhlil ostatným psom jej druhu. Chcel mať istotu, že ju nikdy nenájdu a že sa ju už nikdy nepokúsia odviesť násilím preč.

Prešli okolo kríkov s dlhými tenkými trnmi, ktoré sa im zachytávali v kožuchoch. Šťastko sa ich snažil vytriasť a vetril. Odrazu zaštekával. Čo to bolo za pach? Srst' na chrbte sa mu naježila a chvost mal napnutý.

„Niekde tu je pes!“

Bella a Luna boli okamžite pripravené na obranu a obzerali sa navôkol s nastraženými ušami. Šťastko opäť zaňuchal a s úľavou skonštatoval, že to nie je zúrivý pes. V pachu, ktorý sa k nemu niesol v chladnom vánku, nebolo nič z ich nevraživosti a agresivity.

Krivák urobil niekoľko krokov smerom k černiciam a zaštekával. „Šplech, si to ty?“

Šťastko začul šušťanie a potom sa spod kríka vynoril malý hrubosrstý čierny pes. Za ním opatrne vyšlo šesť ďalších a vytriasali si lístie z kožuchoch.

To je Paromova svorka! Šťastko sa postavil vedľa Kriváka, Bella pristúpila z druhej strany, aby ho chránila. Hneď za sebou Šťastko cítil upokojujúci pach Marty, Luny a Búrky.

Krivák však nijakú ochranu nepotreboval. Čierny pes k nemu pribehol, vrhol sa prednými labkami k zemi, vrtel chvostom a podriadené sklonil hlavu. Zvyšných šesť psov si z neho zobralo príklad – boli nervózni, no priateľskí. Krivák obišiel členov svojej bývalej svorky, pritláčal ňufák k ich tváram a švihal chvostom.

Nad riekou zakvílil vietor. Ten, ktorého volali Šplech, vyľakane

mykol hlavou. Šťastko pozoroval jeho rýchle, roztržité pohyby. Spoznal ho z čias, keď z diaľky sledoval Paromovu svorku. Niekoľkokrát videl, ako ho Parom šikanuje.

Všetci tí psi vyzerali podvyživené a vystrašene. Pod Paromovým vedením pritom boli takí krutí surovci. *Určite ich k tomu dotlačil*, pomyslel si Šťastko. Strelil pohľadom po Búrke a vynorila sa mu spomienka na to, ako ju našiel vedľa zomierajúceho Paroma. Zabila ho, aby mu skrátila utrpenie alebo to bola čistá krvilačnosť? Rýchlo tú myšlienku zahnal.

Krivák sa otočil k členom divej svorky. „Toto je Šplech. Dalo by sa povedať, že bol Beta nášho vodcu.“

„Parom v skutočnosti nijakého Betu nemal,“ zamrmal Šplech a pokorne skláňal hlavu, keď sa s nimi zdravil. Potom sa otočil ku Krivákovi. „Išli sme za tebou, lebo...“ Obzrel sa po ostatných. „Myslíme si, že by si s nami mal zostať.“

Šťastko sa pozrel na Kriváka. Ušatý pes mal hlavu naklonenú nabok a tváril sa zamyslene.

„Patíš k nám,“ zaštekala chudý sivý pes a zahrabal labkou.

Šťastka vyľakalo náhle tiché zavrčanie. Krivákova bývalá svorka sa okamžite prikrčila, keď spomedzi Šťastka a Belly vyklzla Búrka. Postavila sa pred nich s rozkročenými labkami, takže vyzerala silnejšia a mohutnejšia. Hlavu vystrkovala dopredu na úrovni ramien. Spod ohrnutého pysku cerila tesáky.

„Chceli ste ublížiť mne i mojím priateľom!“ zaštekala. „Kriváka nám nezoberiete! Nedovolím vám to!“

Šplech vydesene cúval s chvostom medzi labkami. To Búrke dodalo ešte väčšie sebavedomie. Urobila ďalší krok smerom k nemu a nahnevane pokračovala. „Už mám plné zuby psov, ktorí sa sna-

žia rozhodovať za druhých! Krivák chce zostať s nami! Dajte mu pokoj!“

Ona si myslí, že pred ňou stojí ďalšia Britva a snaží sa prinútiť Kriváka, aby s ňou odišiel, uvedomil si Šťastko a srdce mu pokleslo. Pre Búrku bol každý pes pravdepodobne buď dobrý, alebo zlý, priateľ, alebo nepriateľ. To Šťastka znepokojovalo. Nemôže sa na svet pozeráť takto čiernobielo. Šplech predsa Kriváka nenúti odísť s nimi. Prosí ho! Šťastko si premeriaval napäté vycivené tváre členov Krivákovej bývalej svorky. Vyzerali síce zúbožene, ale Šťastko si dobre pamätal, ako zúrivo bojovali pod Paromovým velením. Nebolo múdre provokovať ich.

Šplech sa nervózne oblizol a uši pritlačil k hlave.

Šťastko sa napol, pripravený brániť Búrku, keby sa na ňu svorka šialeného psa vrhla.

Bol to však Krivák, kto celú situáciu vyriešil tým, že sa postavil medzi Búrku a malého čierneho psa. Otočil sa k šteňaťu a zavrteľ chvostom na znamenie zmierenia. „Ďakujem, Búrka. Teší ma, že ma chceš brániť, lenže Šplech má pravdu.“

Búrka naňho gánila. Uvoľnila sa, sadla si do trávy, no nepovedala ani slovo.

Krivák sa pozrel na Šťastka a Bellu, prešiel pohľadom po Búrke, Marte a Lune. „Mrzí ma to. Nechcem vás opustiť, ale veľa som o tom premýšľal a títo psi...“ Otočil sa k nim a oni začali s nádejou vrtieť chvostami. „Teraz sú moja svorka. Šplech má pravdu – patrím k nim.“

DRUHÁ KAPITOLA

Luna sa rozbehla ku Krivákovi. Vietor jej rozfúkal čierno-bielu srst', až je viala okolo hlavy ako hriva. „Si si istý, že chceš ísť s nimi?“ zakňučala a štuchla ho ňufákom. „Veď si v tej svorke strávil len zopár mesiacov. Patríš *k nám*.“

„Patril som,“ prikývol Krivák. „No prestal som to tak cítiť, keď som si zranil labku. Nevládal som znášať všetky tie súcitné pohľady. Napokon, sama si videla, ako Alfa reagoval, keď som sa objavil. Nikdy by mi nedovolil vrátiť sa do vašej svorky.“

Luna vyzerala zdrvene. „Prosím ťa, neodchádzaj... Bystrina bude taká sklamaná, keď sa to dozvie.“

Krivák zaváhal. Zdalo sa, že v ňom zmienka o sestre vzbudila pochybnosti. „Ja neviem,“ zašomral. „Ako šteňatá sme si síce boli blízki, no to už je dávno...“

Šťastkovi sa zdalo od Luny trochu kruté, že sa snaží prehovoriť Kriváka zmienkou o jeho sestre, ale potom si uvedomil, čo všetko musela prekonať. *Som členom divej svorky iba krátko. Rovnako ako Bella, Marta či Búrka. Nemôžem Lunu viniť z toho, že chce mať po*

boku nejakého starého priateľa, kým nenájdeme ostatných. No voči Krivákovi to nie je fér – nie, keďže svojím návratom by riskoval život.

Šťastko sklonil hlavu. „Podľa mňa by si sa mal pridať k bývalej svorke, Krivák.“ Luna zdvihla uši a zatvárila sa urazene, no Šťastko pokračoval. „Aj keby možno Alfa súhlasil, že ťa prijme do svorky, robil by ti zo života peklo na každom kroku. Myslím si, že by si to nemal riskovať – najmä nie, keď už jednu svorku máš.“

Čierno-biela sučka sa však nehodlala vzdať tak ľahko. „Mohli by sme sa s Alfom rozumne porozprávať! Mohli by sme ho presvedčiť, aby Krivákovi dovolil zostať!“

Bella zvrátila ňufák. „Dalo sa niekedy s Alfom rozumne rozprávať?“

Šťastkova sestra mala pravdu – Alfa nebol z tých, čo ľahko odpúšťajú. Sám si spomínal, ako málo chýbalo, aby ho Alfa doživotne označil škaredou jazvou zradcu. Pri tej spomienke sa mu ešte aj teraz ježil chrbát.

Krivák si vzdychol. „Šťastko má pravdu. Nepotrebujem pripomínať, aký Alfa je... Rozhodne nebol nadšený, keď som vás naposledy prišiel hľadať. Nemôžete urobiť nič, čím by ste ho presvedčili.“ Spravil krok k Šplechovi. „Rozhodol som sa. Zostanem so svojou novou svorkou.“

„Dovoľ nám to aspoň *skúsiť*,“ prosíkala Luna. „Nechaj nás porozprávať sa s Alfom.“

„Nejde iba o Alfu. Chcel by som zostať tu, kde môžem byť užitočný. Keby som išiel s vami, bol by som iba na príťaž. Ten vodný zajac bol skvelý, ale mali sme šťastie, že sa nám ho podarilo chytiť. Je tu málo jedla a posledné, čo teraz potrebujete, je ďalšia hladná papuľa.“

Luna sa ešte chvíľu tvárila vzdorovito, no potom pravdepodobne pochopila. Lahla si do trávy. „Budeš nám chýbať, Krivák.“

Naklonil sa a oblizol jej ňufák. „Aj vy mne.“

Šťastko si všimol, že Bella upiera na Šplecha prísny pohľad. Malý čierny pes teraz vyzeral pokojnejší, keď Krivák povedal, že zostane s nimi. Pomaly vrtel chvostom, no zvyšok jeho svorky sa držal v úzadí.

Bella urobila krok ku Krivákovi. „Aj ja si myslím, že pre teba nie je bezpečné ísť s nami, ale to neznamená, že musíš zostať tu. Títo psi boli ešte pred zopár dňami naši nepriatelia.“

Šplech sklonil hlavu. „Parom si nás podrobil a nútil nás bojovať so všetkými psami, ktorí nám skrížili cestu. Teraz je však preč a my máme šancu stať sa skutočnou svorkou, nie iba bandou šialených psov.“

Niekoľko psov z jeho svorky zakňučalo na súhlas a on sa za nimi obzrel, akoby sa potreboval uistiť, že má pokračovať. „Na to, aby sme sa stali skutočnou svorkou, potrebujeme Alfú. Všetci sme sa zhodli... myslíme si, že naším Alfom by mal byť Krivák.“

Marta a Bella si vymenili pohľady.

Krivák vyzeral rovnako prekvapene ako ony. „Ja? Ale ja sa za Alfú nehodím. Alebo áno?“

„Veď má len tri labky!“ zapípala Búrka. Šťastko sa mykol. V duchu si síce vrazil to isté, no nebolo práve najtaktnejšie povedať to nahlas.

Šplech venoval Búrke obozretný pohľad. „Neexistuje pravidlo, ktoré by prikazovalo, ako má Alfa vyzerieť. Krivák je schopný lovec i bojovník a vždy sa staval Paromovi na odpor väčší ako my ostatní. Je múdry a vie, ako prežiť.“ Zvyšok svorky súhlasne zaštekala.

Krivák začal veselo vrtieť chvostom, triasol hlavou, až mu viali dlhé uši, a z papule mu visel jazyk. Šťastko by nepovedal, že ho dakedy uvidí takého šťastného.

„Takže...?“ naliehal Šplech.

Krivák skromne sklonil hlavu. „No, ak ste si istí...“

Luna prudko vstala. „Počkajte! Takto sa to nerobí. Svorka si Alfu *nevyberá!*“

Šplech, Krivák aj ostatní psi na ňu vytriešali oči.

„Lenže my chceme Kriváka!“ zahavkala malá ryšavá sučka.

Luna sa na ňu pohrdavo pozrela. „Na tom nezáleží. Musí sa konať súboj. Taký je zvyk divých psov.“

Šplech nervózne prešľapoval na mieste. „Áno, to je pravda.“ Zhlboka sa nadýchol, zdvihol hlavu a vypol hrud'. „Krivák z divej svorky, vyzývam ťa na súboj!“

Krivák prestal vrtieť chvostom a zostal stáť bez najmenšieho pohybu. Šťastko znervóznel – naozaj bude Krivák bojovať s týmto psom? Sledoval, ako sa vystrel a ohrnul pysky.

Búrka sa k nemu vyplašene otočila. „Veď to nedáva zmysel. Nemajú medzi sebou nijaké spory. Dokonca sa zhodnú aj na tom, kto by mal byť ich Alfa!“

Šťastko nevedel, čo jej odpovedať. Krivák i Šplech okolo seba pomaly krúžili a ostatní psi cúvali, aby im urobili miesto.

Búrka bola čoraz nepokojnejšia. Zdvihla labku a drgla Šťastka. „Ty ich necháš, aby v tom pokračovali? Chystajú sa bojovať iba preto, aby bojovali! Myslela som si, že to má byť až tá posledná možnosť!“

Šťastko sa zachmúril. „Búrka má pravdu, Krivák. Toto je šialenstvo!“

Krivák nereagoval a nespúšťal oči zo Šplecha, ktorý medzitým zastal. Medzi psami sa rozhostilo napäté ticho. Krivák sa prikrčil, pripravený zaútočiť.

Šplech sa bez varovania zvalil na zem, pregúľal sa na chrbát a vystrčil labky k nebu.

Krivák chápavo prikývol, pribehol k nemu a položil mu prednú labku na brucho. „Prijímam tvoje podriadenie.“ Potom odstúpil a oblizol si labku.

Šplech sa postavil na všetky štyri. „Ďakujem, Alfa.“

Marta všetko sledovala z diaľky, no teraz predstúpila a vrtela chvostom. „Blahoželám, Krivák.“ Jej slová boli ako signál pre ostatných – všetci psi sa rozbehli ku Krivákovi, klaňali sa mu a blahoželi.

Šťastko sa k nim ihneď nepridal. Bol rád, že nedošlo k súboju, no napriek tomu zostával zmätený. Súboj o postavenie vodcu svorky si vždy vybavoval ako krvavú záležitosť. Nevedel si predstaviť, že by sa napríklad polovka z ich svorky vzdal svojej moci bez boja.

Keď sa však pozrel na Šplecha a ostatných z Krivákovej novej svorky, usúdil, že tá zvláštna skupinka psov už nie je nebezpečná. Celý ich rituál bol možno nezmyselný, ale Krivákovu svorku oči vidne potešil. Všetci nadšene štekali a poskakovali okolo svojho nového Alfu.

Šťastko sa k nim pridalo. „Veľa šťastia, Krivák.“ Ušatý pes prikývol. „Aj tebe. Odkáž, prosím, Bystrine, že sa ospravedlňujem. Dúfam, že sa s ňou raz opäť stretnem.“

Šťastko ťukol ňufákom do Krivákovho. „Samozrejme,“ zahundral.

Luna sa prišla rozlúčiť ako posledná. „Si verný a húževnatý pes, Krivák. Bude z teba dobrý vodca. Nech ťa psí duchovia vždy spre-

vádzajú.“ Otočila sa a so zveseným chvostom sa vydala k brehu rieky. Ostatní členovia divej svorky sa k nej pripojili a hľadali Strelinu pachovú stopu. Šťastko išiel ako posledný. Stále k nemu doliehal nadšený štekot Krivákovej novej rodiny, ktorá práve mizla za černicovými kríkmi.

Šťastko kráčal pozdĺž riečneho brehu a striasal si blato z labiek. Postupne predbehol celú skupinu a teraz šiel vpredu a sledoval stopu divej svorky v slanom vzduchu. Zvrastil ňufák. *Čo je ten podivný pach, ktorý sa nesie po vetre? A prečo je čoraz silnejší?*

Obzrel sa a uvidel, ako sa za ním vlečú Bella a Luna, kúsok pred Martou a Búrkou. Slnečný pes stál nad riekou a skupina kráčala v hrobovom tichu. *Predtým nás viedol Ohnivák, no teraz nijakého vodcu nemáme. Dokonca aj Krivák nás opustil...* Šťastko zvesil hlavu i chvost. Vedel, že Krivák urobil správne rozhodnutie, keď zostal s bývalou Paromovou svorkou, ale i napriek tomu sa cítil trocha ukrivdene. Pozrel sa na trávku okolo rieky a na svahy po oboch stranách. Svet sa mu zdal veľký a nebezpečný.

Rieka, na rozdiel od psov, bola rýchla a neúnavná. Čím dlhšie pozdĺž nej išli, tým bola širšia a prudšia. Šťastko sa zachvel, keď uvidel, ako na jej hladinu dopadol list, roztočil sa a potom zmizol pod bielym riečnym prahom.

Šťastko sledoval list a nepozeral sa pred seba, takže sa potkol o kameň. Zjaskol a začal si prezeráť labku. Nebola poranená, no Šťastko zvedavo naklonil hlavu, keď zbadal biele a žlté zrnká, ktoré mu vnikli medzi pazúry a prilepili sa na vankúšiky. Zdvihol hlavu. Breh sa menil, pôda bola tvrdšia a medzi kameňmi a rastlinami presvitali nánosy tých zvláštnych zrníek.

Bella sa objavila po jeho boku. „To je piesok.“

Šťastko sa snažil odstrániť zrnká z labky. Veľmi mu to nešlo. „Áno... ten sa na brehu rieky veľmi často nenachádza, všakže?“

Bella hrabla labkou do zeme. Jej pazúry do nej vyryli plytké ryhy. „Neviem, videla som ho len na tom mieste pre vôdzkové šteňatá, keď ma moji dlholabí zobrali do parku pre psov. Tu je ho však toľko...“

Šťastko zvrátil ňufák. „A ten pach. Je taký slaný.“ Zdalo sa, že pach prichádza vo vlnách a nesie sa mrazivým vzduchom.

Psi pokračovali ďalej po prúde rieky. Kopce a údolia pozdĺž jej koryta postupne mizli a zem stratila svoj hustý zelený kožuch. Nahradila ho dlhá tenká tráva rastúca v trsoch z holej žltej zemi. Šťastko videl v diaľke rásť len niekoľko nízkych stromov.

Keď zdvihol hlavu, zistil, že nebo zakryla krútiaca sa masa sivých mračien.

„Kde sú vtáky?“ spýtala sa odrazu Marta.

Šťastko sa zachmúril. Marta mala pravdu, nebo utíchlo. Nepáčilo sa mu to... Svet ochudobnený o ustavičný vtáčí štebot mu pripadal neradosný.

„Luna, ty si vyrástla medzi divými psami,“ povedala Bella. „Už si niekedy bola na podobnom mieste?“

Pastierska sučka pokrútila hlavou. „Nie, nič také som v živote nevidela,“ zamrmlala.

Vtom sa ozvalo vysoké zaerdžanie, ktoré ich všetkých vyľakalo. Šťastko sa zatočil dokola s nastraženými ušami.

Búrka mala zježená srst' na chrbte, vytreštené oči a odhalené tesáky. „Čo to bolo?“ zavrčala.

Nikto neodpovedal. Všetci stáli prikrčení pri brehu, pripravení utekať.

Marte sa leskli tmavé oči. „Neznelo to nahnevane...“

Šťastko si ľahol na zem. Cítil slabé záchvevy tvrdých láb búšiacich do zeme. „Nech je to čokoľvek, blíži sa to sem.“

Cez vysokú trávnu cválalo veľké hnedé zviera. Bolo ešte vyššie ako Marta a malo tenké nohy, svalnaté telo a úzku hlavu. Jeho kožuch bol krátky a lesklý, s výnimkou dlhej srsti, ktorá mu rástla pozdĺž dlhého krku, a dlhého chvosta, ktorý mu vial v slanom vetre. Zviera zastalo pri brehu, vyfukovalo paru z veľkých nozdier a jeho uši sa pátravo otáčali do všetkých smerov. Napriek chladu mu po bokoch stekal pot. Sklonilo hlavu a začalo piť.

Vzduchom sa niesol jeho štiplavý pach. Šťastkovi zaškvákalo v bruchu.

„Vonia dobre,“ zašepkala Bella, akoby mu čítala myšlienky.

Búrka prikývla a jazyk jej visel z papule. „Možno by sme ho mohli uloviť.“

To ťažko, pomyslel si Šťastko. Polahky by nám utieklo.

Aj Luna o tom pochybovala. „Vyzerá ako nejaký obří jelen a ten sa zle loví aj v lese. Pozrite sa, aké je to zviera veľké. Nevládali by sme ho skoliť.“

Marta si oblizla pysky. „No bola by to úplná hostina. Nevyzerá ako mäsožravec. A vonia po... po bylinách. Ako zajac, len akosi lepšie. Aj tie uši vyzerajú trochu ako zajačie. Stavím sa, že jeho mäso skvele chutí.“

Šťastko si prezeral dlhé kostnaté nohy zvieraťa pred nimi. „Vonia veľmi dobre, no bude tiež silné. Stavím sa, že silno kope.“

Psi si chvíľu premeriavali svalnaté stehná, pevné nohy a tupé okrúhle laby, ktoré vyzerali ako vytesané z kameňa.

„Zvládli by sme to!“ zapišťala Búrka. „Sme rýchli a vieme spolupracovať!“

Marta ju chlácholivo oblizla. „Šťastko má pravdu, tie laby vyzerajú veľmi nebezpečne. A videla si, ako sa rútilo údolím? Je oveľa rýchlejšie ako my.“

Búrka si odfrkla, ale nič nepovedala. Zviera medzitým dopilo a začalo sa pást. Veľkými hranatými zubami vytrhávalo zo zeme steblá dlhej trávy a jeho zajačie uši sa neprestávali otáčať. Potom sa jedno veľké hnedé oko zastavilo na prikrčených psoch, zviera sa postavilo na zadné, zaerdžalo a vyrazilo preč po prúde rieky. Jeho nohy vykopávali do vzduchu oblaky piesku a zakrátko sa stratilo z dohľadu za nízkym kopcom.

„Podťe! Dostaneme ho!“ zavyla Búrka, vyskočila a rozbehla sa.

„Búrka!“ vyštekla Bella. „Marta má pravdu, nikdy ho nechytíme!“

Lenže Búrka ju nepočúvala a zmizla za kopcom.

„Búrka!“ zaštekala Šťastko a vyrazil za ňou. Chrbát mal zježený a podráždene vyceril tesáky. *Nemôže to šteňa aspoň raz poslúchnuť? Naozaj sa musí zakaždým niekam rozbehnúť. Poriadne vytáhať za uši, to si zaslúži zo všetkého najviac. Len čo ju chytím, tak ju...*

Šťastko obehol vĺšok, za ktorým zmizla, a takmer do nej vrazil. Búrka stála ako pribitá a hľadela pred seba s naklonenou hlavou. Veľké zviera sa zatiaľ premenilo na osamelú bodku v diaľke. Šťastko sa za ním zahľadel a ohromene vydýchol. *Kde to sme?*

Z pôdy sa vytratili posledné stopy hliny a zostal iba piesok, ktorý sa rozpínal všetkými smermi v nízkych žltých vlnách. Slaný vzduch štípal v nozdrách a nútil Šťastka kýchať.

Búrka mala chvost medzi labkami. „Ten piesok... je úplne všade.“

Šťastko prikývol. Celkom zabudol, že sa na ňu hneval. Nikdy v živote nič podobné nevidel. Neboli tam nijaké stromy, nijaké polia, nijaké kvety. *Možno sme prišli na koniec sveta... na miesto mimo dosahu Lesopsa. Možno tu nemá moc ani sama Zemesučka. Naozaj nás všetci psi duchovia opustili?* Šťastko vinovato stiahol chvost. Bolo správne strácať vieru v psích duchov po tom všetkom, čo preňho urobili?

Na ich strane kopca sa vynorila Marta a Bella s Lunou jej boli v päťách. „Pozrite!“ vyštekla a pozerala sa kamsi za Šťastka. „Tam, v diaľke!“

Šťastko prižmúril oči. Najprv videl iba piesok a nič iné. Potom si všimol pohyb. Piesok sa končil a za ním sa začínala vlniaca sa modrá masa.

Marta neisto zavrtela chvostom. „Tá rieka sa vlieva do... jazera.“

Luna urobila krok dopredu. Čierno-biele labky sa jej zabárali do zeme. „To nie je obyčajné jazero. Nikdy som také nevidela. Vyzerá, že je nekonečné...“

Šťastka striaslo. Uvedomil si, že Luna má pravdu. Za trblietavou modrou hladinou, na mieste, kde by zvyčajne mal byť protihľý breh, nebolo vôbec nič. Veľké vlny sa hnali proti piesku na úpäť ich kopca a zúrivo sa trieštili o breh v spŕškach bielej peny.